

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 2934/05
21.12.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Стојана Јокића, председника већа, Михајла Рулића, Звездане Лутовац, Николе Станојевића и Надежде Радевић, чланова већа, у спору тужиоца АА, чији је пуномоћник АБ адвокат, против тужених ДП "ББ", и ГГ, чији је пуномоћник БВ, адвокат, ради утврђења и исељења, одлучујући о ревизији тужиле, изјављеној против пресуде Окружног суда у Београду Гж. 6607/03 од 30.10.2003. године, у седници већа одржаној 21.12.2005. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Окружног суда у Београду Гж. 6607/03 од 30.10.2003. године.

Образложење

Пресудом Четвртог општинског суда у Београду, П. број 9590/92 од 11.09.1996. године одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле којим је тражила да се утврди да је носилац станарског права на стану ЋЋ, који се састоји од две собе, кухиње, купатила са ВЦ-ом, предсобља, оставе, лође, шупе и заједничке сушионице и има 126 бодова, на коме је давалац стана на коришћење првотужени, а који стан ће користити заједно са малолетном ћерком ЕЕ, те да ова пресуда служи као основ коришћења стана све док првотужени са тужиљом не закључи уговор о коришћењу предметног стана, уз обавезу тужиле да за стан означен у пресуди плаћа станарину према начелима о утврђивању станарине у Београду, као и да се обавезе друготужени да се са свим лицима и стварима исели из стана и ослобођени стан преда и у посед на коришћење тужили и да тужили заједно са првотуженим солидарно накнади трошкове парничног поступка. Одбијен је као неоснован предлог за издавање привремене мере да се предузећу "ББ" забрани располагање и отуђење предметног стана до окончања ове парнице. Обавезана је тужила да друготуженом, који је ангажовао адвоката за заступање у овој правној ствари, на име трошкова парничног поступка исплати износ од 4.468,75 динара, а захтев првотуженог за накнаду парничних трошкова у висини палаћања судских такси, одбијен је као неоснован.

Пресудом Окружног суда у Београду, Гж. 6607/03 од 30.10.2003.године одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена пресуда Четвртог општинског суда у Београду у ставу првом, другом и трећем изреке.

Благовременом и дозвољеном ревизијом тужила побија пресуду Окружног суда у Београду Гж. 6607/03 од 30.10.2003. године због погрешне примене материјалног права са предлогом да се иста укине и врати другостепеном суду на поновни поступак.

Испитујући побијану другостепену пресуду у смислу члана 386. раније важећег Закона о парничном поступку који се примењује на основу члана 491.став 4. Закона о парничном поступку ("Службени гласник Републике Србије " број 125/04 од 22.11.2004. године), Врховни суд Србије је нашао да ревизија тужиле није основана.

У спроведеном поступку нема битне повреде одредаба парничног поступка из члана 354.став 2. тачка 11. ЗПП-а, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Правилно су нижестепени судови на утврђено чињенично стање применили материјално право када су одбили тужбени захтев тужиле за утврђење да је тужила носилац станарског права на предметном стану и обавезивање друготуженог да се из стана са свим лицима и стварима исели и исти преда у посед и на коришћење тужили, дајући при том разлоге које у свему прихвата и ревизијски суд.

У току првостепеног поступка утврђено је да су тужила и друготужени дана 28.05.1978. године закључили брак, који је разведен пред Окружним судом у Београду октобра месеца 1979. године. У заједничком домаћинству са друготуженим тужила је живела од закључења брака до 16.09.1978. године, након чега се вратила у породично домаћинство својих родитеља где живи са малолетном ћерком ЕЕ, која никада није живела у заједничком домаћинству са друготуженим. Даље је утврђено да је првотужени носилац права располагања на предметном стану и да је спорни стан као кадровски својом одлуком број 7599 од 20.07.1977. године доделио свом раднику – друготуженом, који се у спорни стан уселио и закључио уговор о коришћењу стана број 37427-1 дана 03.08.1977. године у коме није наведено ни једно лице као члан породичног домаћинства. Наведена одлука првотуженог укинута је правоснажном одлуком Основног суда Удруженог рада Сп.бр. 307/77 од 28.01.1978. године. Уговор о коришћењу стана број 37427-1 закључен 03.08.1977. године између друготуженог и СИЗ-а, становање општине Нови Београд поштом је правоснажном пресудом на основу приговора Четвртог општинског суда у Београду

Београд поништен је правоснажном пресудом на основу признања четвртог општинског суда у Београду, П. број 32377/83 од 20.07.1983. године. Одлуком првотуженог број 109 од 29.03.1979. године спорни стан је поново додељен друготуженом као самцу на основу чега је донето решење дана 03.05.1979. године. Друготужени на основу ново донете одлуке и решења није закључио са СИЗ-ом становања уговор о коришћењу стана. Одлуком Радничког савета првотуженог од 27.07.1983. године стављена је ван снаге одлука Радничког савета број 109 од 29.03.1979. године, али друготужени није исељен из стана већ је исти наставио да користи до своје смрти 20.06.1993. године.

Обзиром на овако утврђено чињенично стање, тумачећи одредбу члана 11. тада важећег Закона о стамбеним односима којим је било прописано да станарско право грађанин стиче даном законитог усељења у стан, под којим се сматра усељење извршено на основу индивидуалног акта којим је додељен тај стан на коришћење и на основу уговора о коришћењу стана, те имајући у виду да су све одлуке о додели предметног стана друготуженом поништене, правилно су нижестепени судови закључили да друготужени није стекао својство носиоца станарског права на спорном стану и да је у истом од усељења до смрти становао без правног основа. Стога ни тужиља, која своје право заснива на непостојећем праву свог бившег супруга није могла стећи својство носиоца станарског права на спорном стану.

Неосновано се ревизијом указује да је право друготуженог засновано на правоснажној и валидној одлуци првотуженог број 109 од 29.03.1979. године имајући у виду да је та одлука стављена ван снаге одлуком првотуженог од 27.07.1983. године. Међутим и да је одлука првотуженог од 29.03.1979. године остала као правни основ станарског права друготуженог, тужиља то исто право не би могла стећи, имајући у виду да је услов за стицање станарског права другог брачног друга према одредби члана 15. став 2. тада важећег Закона о стамбеним односима живот брачних другова у заједничком домаћинству, које је тужиља трајно напустила 16.09.1978. године, а заједничка кћерка тужиље и друготуженог никада није ни живела у спорном стану.

Уговор о коришћењу стана закључен између друготуженог и СИЗ-а, становања општине Нови Београд који је поништен пресудом на основу признања П. број 2377/83 ништав је самом чињеницом да је отпао правни основ на основу кога је исти закључен, обзиром да је одлуком суда Удруженог рада од 28.01.1978.године укинута одлука Радничког савета првотуженог о додели стана на коришћење првотуженом, па самим тим и решење првотуженог од 22.07.1977. године које је било правни основ за закључење наведеног уговора, па је погрешан закључак ревидента да није било места доношењу наведене пресуде на основу признања и да је иста уследила као одговор тужених на покренути ванпарнични поступак за одређивање носиоца станарског права на спорном стану, а у циљу злоупотребе права тужиље на истом.

Са изложеног, а на основу члана 393. Закона о парничном поступку одлучено је као у изреци.

Председник већа-судија,

Стојан Јокић, с.р.

За тачност отправка

дљ.